

Nú komt Zijn Zoon

Psalm 95:1, 4

Psalm 36:3

Psalm 118:11, 13

Psalm 31:13, 19

Psalm 2:6, 7

Lezen: Mattheüs 21:23-32 – Tekst: Mattheüs 21:33-46

Door ds. J.A.W. Verhoeven, Krimpen a/d IJssel

Gemeente des Heeren,

We gaan weer naar het Kerstfeest toe. We gaan zingen van vrede op aarde.

Maar klopt dat beeld wel? Nee, natuurlijk niet! Er is immers overal oorlog. In Jemen verhongeren de kinderen. De televisiebeelden zijn niet om aan te zien. In Syrië ben je je leven niet zeker. Hoe kan daar ooit vrede komen? De Rohingya-bevolking wordt verkracht en gemarteld.

De koninkrijken van deze aarde laten hun macht gelden. Wij vieren Kerstfeest in een verscheurde wereld.

Wie kijkt er nog van op? Dat zijn we langzamerhand wel gewend. Is het ooit anders geweest?

Maar zo bedoel ik het niet. Ik bedoel: is het Kerstfeest zélf er eigenlijk wel voor bedóeld om vrede te brengen? Jezus zegt ergens: 'Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard' (Matt. 10:34).

Ja, natuurlijk brengt Jezus vrede op aarde; dat zingen de engelen bij Zijn geboorte. Natuurlijk wil Hij niet dat wij het zwaard zouden opnemen, daar waarschuwt Hij expliciet tegen.

Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan.

Maar er ontstaat wel een geestelijke strijd, die ontstaat juist door de komst van Jezus. Altijd weer, als Hij komt. Als Hij binnenkomt in je leven. Het komen van Jezus in onze wereld werkt ontmaskerend en ontwrichtend ín op de macht van het ongelooft.

De geboorte van de Heere Jezus leidt tot een hevig Kerstconflict. Daar raak je onmiddellijk in betrokken, zodra de Heere op je pad komt. Zodra Hij het woord neemt.

En dat gebeurt vandaag: Hij neemt het woord. Luister! zegt Hij (vs. 33). Nu ontkom je er niet meer aan.

Er was eens een heer des huizes. Hij plantte een wijngaard. Hij zette er een omheining omheen.

Hij groef een wijnpersbak. Hij bouwde een toren. Zo ging dat, dat was heel gebruikelijk. Alle mogelijke investeringen. Enorme inspanningen.

Die heer ging op reis, ver weg. Voor de tussentijd stelde hij landbouwers aan. Toen de tijd van de oogst nabij gekomen was, stuurde hij slaven naar de landbouwers, om de opbrengst in ontvangst te nemen. Maar de landbouwers sloegen de slaven dood.

Toen de heer dat hoorde, stuurde hij een nieuwe delegatie. Maar opnieuw werden ook die slaven geslagen, gestenigd, gewelddadig om het leven gebracht.

Daarop zei de heer bij zichzelf: Ik zal mijn zoon sturen. Voor hém zullen ze ontzag hebben.

De landbouwers zagen de zoon aankomen. Dat is de erfgenaam! Als we hém doden, kunnen we wijngaard overnemen. Dit is onze kans!

De zonen van Jakob maakten een plan om Jozef te laten verdwijnen, ongemerkt, diep in een put. Dan zijn we van hem af!

Gemeente, de gelijkenis begint heel gewoon. Maar er zit een vreemde wending in, iets heel onlogisch. Als je een delegatie stuurt, en die worden allemaal gedood – stuur je dan nóg zo'n delegatie? Dat zou toch niemand doen.

En als je het tóch doet, en de twééde delegatie wordt ook omgebracht – zou je dan je zoon sturen? Helemaal in z'n eentje? 'Voor mijn zoon zullen ze ontzag hebben.'

Dat kan Jezus wel vertellen in een verhaal, maar in het écht is dat natuurlijk ondenkbaar. Niet één vader zou z'n zoon recht in de armen van een bende moordenaars sturen.

Wat zou jij doen? Een léger er op afsturen! Traangas, uitroken, voor de rechter slepen! Of erger nog: wraak nemen.

God heeft Zijn Zoon niet naar de wereld gezonden om wraak te nemen. Niet om te verderven. Maar om te behouden.

God doet iets wat niemand ooit zou doen. Hij stuurt Zijn Zoon de wereld in. Alle voorgaande boodschappers zijn zonder pardon gedood. Dus hoeveel te meer zullen ze de Zóón doden. Dat kon God toch wel wéten? Dat zat er in.

Jazeker, God wist het wel. Toch zendt Hij Zijn Zoon. Voor Hem zullen ze ontzag hebben. Dat is toch dwaas?

Ja, dat is het ook. Het is de dwaasheid van God die liefde is. Hij wil de opbrengst van de wijngaard hebben.

Als de Heere Jezus over een wijngaard begint, denken Zijn luisteraars meteen aan Jesaja 5. Ook Jesaja vertelt een gelijkenis. De wijngaard staat voor het volk Israël. De HEERE zegt: Ik heb er álles aan gedaan wat Ik maar zou kunnen doen. Alle mogelijke investeringen. En tóch verbreken zij de relatie. Jesaja 5 is een klacht van de HEERE over Zijn volk. Een aanklacht tegelijk ook.

Zo ook in Mattheüs 21. Opnieuw zoekt de HEERE vrucht bij Zijn volk. Hij stuurde eerst allerlei slaven. Profeten zoals Jesaja. Op velerlei manieren heeft de Heere tot de vaders gesproken door Zijn dienaren.

Maar ten slotte stuurt Hij Zijn Zoon (Hebr. 1:1).

Maar iedereen weet toch hoe het afliep met de profeten? De Heere Jezus vat het samen: in Jeruzalem worden de profeten gedood (Matt. 23:37).

Het is nooit anders geweest, van de rechtvaardige Abel af. Tot recent nog Zacharia, de zoon van Berechja (Matt. 23:35). Die werd gedood tussen de tempel en het altaar.

En tóch!

Tóch stuurt God Zijn Zoon. Na al die vroegere boodschappers: ten slotte Zijn Zoon. De laatste van allen. Als climax. Méér zult u van God niet te horen krijgen. In Zijn Zoon spreekt God zich helemaal uit. Niemand heeft ooit God gezien. Maar de Zóón, die in de schoot van de vader was, heeft Hem aan ons verklaard (Joh. 1:18).

In de geboorte van Jezus, in Zijn optreden, in Zijn lijden – dáár ontvangen wij de laatste openbaring van God. Het diepste inzicht in wie God is. Het is die God van dwaze liefde. Hij weet vooruit wel dat ze juist Zijn Zóón zullen doden. Tóch stuurt Hij Hem.

Gemeente, Jezus vertelde deze gelijkenis midden in een felle discussie. Een twist. Hij was Jeruzalem binnen gereden op een veulen van een ezelin. Iedereen begrijpt de bedoeling: Hij geeft Zich uit voor de zoon van David. De mensen waren enthousiast: Hosanna!

Daarna ging Hij naar de tempel en maakte korte metten met de handelaren en de geldwisselaars. Ook dat was tegen het zere been. En dan spreekt Hij ook nog een oordeel uit over een vijgenboom.

Zodra Hij in de tempel komt, spreken de overpriesters en de oudsten Hem erop aan. Wat is uw bevoegdheid? Waar haalt U het lef vandaan? Is het wel uit God?

Jezus reageert met een tegenvraag. Vertel mij: Johannes de Doper, was hij uit de mensen of uit God? Uit de mensen, dat durven ze niet te zeggen. Uit God, dat *willen* ze niet zeggen. Jezus begint over Johannes, omdat Johannes Zijn voorloper was. Johannes heeft Hem aangekondigd: Hij is het! De lang verwachte Messias! Het Lam van God, dat de zonden van de wereld wegdraagt!

Johannes heeft Hem gedoopt. Toen ging de hemel open. Een stem zei: Dit is Mijn geliefde Zoon! Ten slotte zond Hij Zijn Zoon...
Als Johannes uit de mensen is, is ook Jezus uit de mensen. Als Johannes uit God is, is ook Jezus uit God.

Zij weten heel goed van wie Jezus Zijn gezag heeft. Ze vragen naar de bekende weg. Johannes is bij u gekomen in de weg van de gerechtigheid. Maar u hebt hem niet geloofd. U hebt zich niet laten dopen door Johannes.

Ze willen er niet aan. Zij schroeien hun geweten dicht. Daarom geven ze geen antwoord. Jezus zegt: Dan geef Ik u ook geen antwoord.
Je voelt wel: de spanning is om te snijden. Er ontstaat een beklemmende patstelling. Jezus weigert antwoord te geven aan mensen die weigeren te luisteren.

En *dán* komt deze gelijkenis. Ergens is dat *tóch* een antwoord. Niet letterlijk, niet direct. Maar een antwoord, dat *gebéurt*.
Want midden in de gelijkenis stopt Jezus ineens. Hij vraagt hun: Wat zal die heer doen, denkt u? Door dat zo te vragen *trekt Jezus hen als het ware de gelijkenis ín*. Als jij nu die heer was...? En *dán* geven ze *wél* antwoord. *Tóch*.
Misschien wel voordat ze zich gerealiseerd hebben wat Jezus doet. Ze zeggen: Hij zal natuurlijk die onwillige arbeiders doden. Hij zal de wijngaard geven aan *ánderen*, die *wél* de oogst afstaan.

En *mét* dat ze het zeggen, snappen ze ineens, dat ze nu *zélf* hun eigen vonnis getekend hebben. Nu zeggen ze het zelf!
Jezus geeft nu ook antwoord. Nu *wél*. Het klopt, zegt Hij. Goed geantwoord!

Trouwens, heb je nooit in de Bijbel gelezen? Dat is ook een vraag! Zij waren Schriftgeleerden en overpriesters. Zij deden de hele dag niks anders dan lezen in de Bijbel. Dat was hun taak.

Weet u niet wat er staat geschreven? De steen, die de bouwlieden verworpen hadden, heeft God gemaakt tot een hoeksteen. Een overbekende regel uit de Bijbel (Jes. 26/Ps. 118).
De steen: verworpen door de leiders. Maar door *Gód* uitgekozen als hoeksteen. De *Héére* heeft dat gedaan. Het is wonderlijk in onze ogen.

Gemeente, zie hier het Kerstconflict! Die *Jézus*, wie is Hij eigenlijk? Waar haalt Hij zijn bevoegdheid vandaan?

De mensen zeiden: Dat is Jezus, de profeet uit Nazareth (Matt. 21:11). Is dat alles? Jezus zegt door deze gelijkenis: Ik ben de Zoon. Ik heb recht op de wijngaard. Ik eis het Mijne op. Geef toch je leven in Mijn hand!

Het schokkende is: dat zegt Hij tegen mensen, die zichzelf invullen. Die zélf zeggen: de heer zal hen doden. Die onwillige arbeiders – *dat zijn wij*. Hij zal de wijngaard geven aan anderen.

Al twistende met Jezus begrijpen zij dat Hij over hén sprak.

Jeruzalem, Jeruzalem! Hoe vaak heb ik u bijeen willen brengen, zoals een kloek haar kuikens. Maar u hebt niet gewild!

Gemeente, Jezus verwerpen: daarmee benadeel je jezelf. Die steen zal op je vallen. Je wordt vermorzeld. Het aangrijpende is: dat oordeel voltrekt zich gedurende het gesprek van Jezus met de Joodse leiders. Het voltrekt zich op het moment dat Jezus het woord neemt. Doordat de Heere Jezus op hun weg komt, worden zij ontmaskerd als een zoon die ja zegt, maar nee doet.

Ziet u?

Hij is gezet tot een val en opstanding van velen in Israël (Luk. 2:34). Als Hij in je leven komt, gebeurt er iets.

Het wonderlijke is, dat Jezus vooruit wel kon weten dat Hij niet met open armen ontvangen zou worden. Hij wist waar het op uit zou draaien. Tóch komt Hij. Hij kwam tot de Zijnen, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen (Joh. 1:11). Geen plaats in de herberg.

En tóch!

Hij is gekomen, al wist Hij dat het een lijdensweg zou worden. Hij heeft Zich laten zenden. Zie, hier ben Ik, o God, om Uw wil te doen. Zo lief had God de wereld.

Gemeente, soms is er gezegd: de gelijkenis gaat over Israël en de volken. Israël kreeg allerlei profeten, ten slotte de Messias. Maar die hebben ze allemaal gedood. Ten slotte ook de Christus: kruisig Hem!

Nu heeft God de wijngaard van ánderen gegeven. Aan de heidenen, de volken. Omdat Israël de Christus heeft verworpen.

Maar dat is onjuist. Het gaat in dit hoofdstuk niet over Israël en de volken. Het gaat alleen maar over Israël. Het is een intern conflict. Het punt is: niet alles is Israël wat Israël heet.

Gods oordeel gaat niet over Israël in tegenstelling tot de volken. Maar zijn oordeel gaat over mensen, die alle reden hebben om Christus te kennen, en *desondanks tóch* niet Hem willen aanvaarden.

Het gaat speciaal over mensen die vertrouwd zijn met de Schriften. Het oordeel begint bij het huis van God.

Hebt u de Schriften niet gelezen? Heb je nooit Psalm 118 gelezen? Dat is één van de allerbekendste psalmen. U kent 'm bijna uit uw hoofd. En dan nóg niet zien, dan nóg blind, onwillig. Dit gaat niet specifiek over Israël. Dit zijn wij!

Je wordt door Jezus in de gelijkenis getrokken, nog voordat je je het goed gerealiseerd hebt. En dan geschiedt het Woord. Dan vallen de beslissingen.

Dit alles staat niet in de Bijbel om u bang te maken voor Gods oordeel. Maar het is wél bedoeld om je wakker te schudden! Geloof toch dat de geboren Christus uit God is! Dat Zijn bevoegdheid uit de hemel komt!

Want dit is de Zoon. Méér heeft God u niet te bieden (Hebr. 1:1). Met het Kerstfeest gedenken wij dat God álles gaf wat Hij had. Het is Hem ernst.

Hij geeft de wijngaard aan een volk dat vruchten voortbrengt. Hij gaat wel door. Zoals de bruiloft doorgaat (Matt. 22:1-14). Velen waren uitgenodigd, maar ze sloegen de uitnodiging beleefd af. Ik heb een koe gekocht, een akker, ik ben te druk. Volgende keer beter.

Maar er ís geen volgende keer. Omdat er geen volgende Christus is. God heeft maar één Zoon. Het is nu of nooit.

De bruiloft gaat door. Want ze worden gehaald uit de heggen en steggen. Vele eersten zullen de laatsten zijn, vele laatsten de eersten. Het gaat door: er zál vrucht gevonden worden van de wijngaard.

God zond Zijn Zoon. Hij zoekt vrucht. Hij vraagt waar Hij recht op heeft: op jouw leven. Wees niet hoogmoedig! God is niet aangewezen op u. Hij kan Zijn wijngaard ook aan anderen geven. Hij kan anderen uitnodigen. Zelfs aan mensen die nee zeggen, maar toch ja doen. Linksom of rechtsom: Zijn Koninkrijk komt! De Heere komt tot Zijn doel. Hij volvoert Zijn raad.

Gemeente, het is advent. Keer op keer heeft God allerlei boodschappers gezonden. Kijk! Nú komt Zijn Zoon. Hoe zult u Hem ontvangen?
Amen.